

Arrest

nr. 162 522 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 24 april 2013 en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de derde en vierde verzoekende partij en van advocaat Mr. B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Mr. K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 april 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.03.2013 op naam van A., M. (...) (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De verwijzing naar de bijlagen op het standaard medisch getuigschrift is niet dienstig vermits niet duidelijk is naar welke bijlagen verwezen wordt.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. "

1.3. Op 24 april 2013 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., M. (...) geboren te Chiragavan op 21.02.1939, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

"(...) In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., Y. (...) geboren te Armavir op 19.08.1941, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)”

“(...) In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., L. (..) geboren te Armavir op 01.01.1971, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)”

“(...) In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., H. (..) geboren te Armavir op 05.03.1979, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 24 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissingen van de gemachtigde van 24 april 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift als verantwoording voor het samen bestrijden van deze onderscheiden beslissingen stellen dat de bevelen een accessorium zijn van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en menen dat in de bevelen ook verwezen wordt naar voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 19 februari 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partijen wijzen erop dat er wel degelijk samenhang is omdat de bestreden beslissingen op dezelfde datum werden genomen en om proceseconomische redenen ze samen aangevochten worden. Voorts stellen zij dat er in 2013 nog geen rechtspraak was die de samenhang betwist.

Met dit betoog tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. Uit de bewoordingen in de bestreden bevelen *“In uitvoering van de beslissing van D.K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”* kan evenmin afgeleid worden dat de bevelen werden genomen naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel onontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geadviseerd voor de onontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 april 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel onontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, de beslissing van 24 april 2013 waarbij verzoekende partijen het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”, en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij menen dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(…) Verzoekers menen volgend middel te kunnen aanvoeren:

A: De onontvankelijkheidsbeslissing dd 24 april 2013

2.2.1 Schending van artikel 9 ter par. 3, 4° lid Vw juncto artikel 62 Vw juncto schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht conform artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991, schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht - kennelijk onredelijke beslissing.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(…)

Dus stelt verzoeker vast dat hij om zijn aanvraag ontvankelijk verklaart de zien dient de voldoen aan:

/

Lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven

of zal lijden aan een onmenselijke, vernederende behandeling als er geen behandeling is in zijn land van herkomst

Dus houdt het onderzoek in de ontvankelijkheidsfase een tweevuldig onderzoek in.

Verzoekers stellen echter vast dat verwerende partij veel te vlug door de bocht gaat. Het is immers niet omdat eerste verzoeker misschien niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven dat hij daarvoor geen medische behandeling behoeft.

Het staat immers wel onomstotelijk vast dat eerste verzoeker wel degelijk aan een ziekte lijdt. Het staat tevens vast dat eerste verzoeker omwille van zijn aandoeningen wordt behandeld. Uit het standaard medisch verslag blijkt eveneens dat eerste verzoeker levenslang medicijnen dient te nemen. Uit het medisch verslag blijkt ook nog dat de gezondheidssituatie op heden 'niet ernstig' meer is en 'onder controle' is doch dat dankzij dat verzoeker toegang heeft tot de nodige medicijnen. Indien de medicijnen wegvallen herneemt de aandoening zich met alle gezondheidsgevolgen van dien.

Het staat aldus vast dat eerste verzoeker ziek is en dat zijn ziekte onder controle is door de medicijnen.

Nu dient er gekeken te worden of verzoeker wel degelijk toegang heeft in zijn land van herkomst tot medicijnen. Verzoekers verwijzen daarvoor naar hun stuk en hun deel twee in hun aanvraag artikel 9 ter Vw dd. 26 september 2011. Verzoekers hebben in hun aanvraag verwezen naar het artikel van de WHO die zich toch serieuze vragen stelt tot de toegang tot medicijnen en dokters.

Niettemin verwijst artikel 9 ter par. 3 4° naar par. 1 eerste lid Vw waarbij eveneens de toegang tot de geneeskundige zorgen dient beoordeeld te worden.

Het staat immers vast dat eerste verzoeker medicijnen nodig heeft en dat hij aldus toegang dient te hebben indien hij in leven wenst te blijven. Het stellen dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt voor zijn leven en dat hij aldus geen adequate behandeling nodig heeft, gaat aldus veel te vlug door de bocht. Zoals gezegd indien verzoeker geen medicijnen niet meer neemt, kijkt hij de Dood in de ogen. Niettemin heeft de wetgever wel degelijk voorzien dat verwerende partij eveneens dient te kijken of er toegang is tot de geneesmiddelen.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij dit niet gedaan heeft. Derhalve is niet voldaan aan de wettelijke bepaling die artikel 9 ter par. 1 inhoudt. Er is aldus niet gemotiveerd omtrent de toegang tot de een adequate behandeling in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoekers stellen vast dat artikel 9 par. 1 niet werd nageleefd in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

De beslissing is aldus gegriefd door een gebrek van een substantiële vormvereiste. Een administratieve beslissing die gegriefd is door een substantiële vormvereiste is nietig conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is gegrond.

B: Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 april 2013

Verzoekers verzoeken tevens tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel tot het grondgebied hen aflevert is als accesorium bij de onontvankelijkheidsbeslissing.

Gezien het duidelijk staat dat deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 24 april 2013 een schending uitmaakt van artikel 9 ter Vw en aldus nietig verklaard wordt dient tevens de bijzaak bij deze beslissing te worden vernietigd. De bestreden beslissing dd. 24 april 2013 stelt uitdrukkelijk: In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen....

Bijgevolg is het duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 april 2013 enkel en alleen zijn bestaansrecht heeft door de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 24 april 2012. Het bevel verwijst immers naar de beslissing van D. K. en dat is de onontvankelijkheidsbeslissing.

Het is een algemeen rechtsprincipe dat bijzaak de hoofdzaak volgt.

Bovendien kan de dienst vreemdelingenzaken niet zomaar stellen dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten om gevaar van schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers hebben een aanvraag artikel 9 ter Vw gedaan waarbij zij aldus duidelijk stellen dat zij niet terugkunnen keren naar hun land van herkomst op gevaar van een vernederende of onmenselijke behandeling en dit door de ziekte. Derhalve dient om schending van artikel 3 EVRM te voorkomen een onderzoek te worden gedaan naar de aandoening van verzoekers.

Bijgevolg dient tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 april 2013 te worden vernietigd. (...)"

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat blijkt dat de ziekte van eerste verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging waarbij gewezen wordt op het medisch advies van de arts-adviseur van 18 maart 2013

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

In casu steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de arts-adviseur van 18 maart 2013:

“(..) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.09.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 24/08/2011 blijkt dat betrokkene, volgens de huisarts, lijdt aan een niet ernstige prostaathypertrofie en matige hypertensie. Betrokkene neemt medicatie. Hypertensie of hoge bloeddruk is een normaal ouderdomsverschijnsel bij mensen boven de 70 jaar. De bloedvaten verliezen een deel van hun elasticiteit en ze verharden wat. Een matige vorm van hypertensie is niet gevaarlijk. Prostaathypertrofie is een normaal ouderdomsverschijnsel. In dit geval gaat het om een niet-ernstige vorm.

De aandoeningen houden op dit moment geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is ook geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.6. Waar verzoekende partijen betogen dat *“Het is immers niet omdat eerste verzoeker misschien niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven dat hij daarvoor geen medische behandeling behoeft”* en erop wijzen dat het onderzoek in kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een tweevuldig onderzoek inhoudt, maken zij evenwel niet aannemelijk dat de arts-adviseur uit de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit daaraan als gevolg koppelt dat zij aldus evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Integendeel, uit lezing van het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze stelt dat eerste verzoekende partij slechts lijdt aan een niet ernstige vorm van prostaathypertrofie en matige hypertensie. Beiden zijn normale ouderdomsverschijnselen die geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden. Gelet voorts op het feit dat het om normale ouderdomsverschijnselen gaat die niet ernstig zijn, behoeven deze ook geen behandeling zodat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het herkomstland.

2.7. Het betoog voorts van de verzoekende partijen dat het vast staat dat eerste verzoekende partij aan een ziekte lijdt, kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur. Immers ontkent de arts-adviseur niet dat eerste verzoekende partij aan prostaathypertrofie en hypertensie lijdt, maar stelt wel vast dat het gaat om een niet-ernstige en matige vorm en het normale ouderdomsverschijnselen betreft die geen behandeling behoeven. Bovendien bevestigt de behandelende arts van eerste verzoekende partij zelf in het standaard medisch getuigschrift dat het niet gaat om ernstige aandoeningen. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt voorts duidelijk waarom naar zijn mening er geen behandeling noodzakelijk is, met name net omdat het niet gaat om ernstige aandoeningen en het slechts normale ouderdomsverschijnselen betreft. Verzoekende partijen pinnen

zich vast op het standaard medisch getuigschrift waarin aangegeven wordt dat levenslange medicatie noodzakelijk is, maar slagen er hiermee niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de arts-adviseur die gemotiveerd heeft waarom naar zijn inziens er geen behandeling noodzakelijk is. Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van het medische verslag van 18 maart 2013 dat er geen verblijfsmachtiging kan afgeleverd worden op grond van het medisch dossier van eerste verzoekende partij. De stelling voorts van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij de dood in de ogen kijkt zonder medicatie, is op geen enkele concrete wijze onderbouwd. Immers blijkt dit niet uit het standaard medisch getuigschrift waar bij stopzetting van de behandeling enkel sprake is van recidief CVA/TIA en toename van de prostaathypertrofie.

2.7. Daar de arts-adviseur oordeelde dat er geen behandeling noodzakelijk is, kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden waar zij menen dat had moeten nagekeken worden of een adequate medische behandeling voorhanden is in het herkomstland.

2.8. In zoverre de verzoekende partijen nog de schending van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”* aanvoeren, wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom. Daar zij dit nalaten te doen, is het enig middel met betrekking tot de aangevoerde schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* onontvankelijk.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER